

John Ericsson
1803-89

MONITOR

Schillerinstitutets nyhetsbrev i John Ericssons anda årg. 17 nr 3 april 2006

Bubbeleekonomi & bubbementalitet

Den fritt fallande Bush/Cheney-administrationen är helt besatt av idén att anfälla Iran med kärnvapen, trots oppositionen från militärledningen, och trots alla krav på en diplomatisk lösning som diskuteras flitigt på båda sidor om Atlanten. Men vad kritikerna missar är: 1) Bush är en psykopat som inte tar någon hänsyn till verkligheten, och 2) bakom detta vansinne döljer sig en annan aspekt av det nuvarande världsläget. Det är att de ledande finans- och bankkretsarna i västvärlden desperat kämpar för att köpa sig några dagar till för att förstärka sitt grepp om världens ekonomi och fördröja kollapsen av historiens största finansbubbla. Bankirerna använder mellanhänder som George Shultz för att kontrollera Bush och Cheney, medan (den så kallade demokraten) Felix Rohatyn från Lazard Frères-banken avleder demokraterna i kongressen till total impotens.

Vi är i slutfasen av "Greenspanbubblan". Alan "Bubblan" Greenspan lämnade i början av året sin post som USA:s Federal Reserve-chef som han ockuperat sedan efterdyningarna av oktoberkraschen 1987, en krasch som Lyndon LaRouche hade förutsett under våren 1987. Greenspan satte omedelbart i gång med att bygga historiens största penningpyramid, som en livsuppehållande åtgärd för den post-industriella världsekonomin. Han skapade fastighetsbubblan, den ryska bubblan, finansderivatbubblan, IT-bubblan, råvaru- och oljeprisbubblan, och nu senast företagsplundrarbubblan, skapad med hjälp av vår tids gräshoppor, riskkapitalbolagen. Allt har kastats in i den globala kasinoekonomin. Japan har varit den globala kontantuttagsmaskinen som med nollräntepolitik och "yen-carry-trade" har försörjt spekulationsbubblan. Nu verkar spelet ha kommit till sitt slut.

Flera ledande bank- och finansinstitutioner och individer i USA går nu ut offentligt och talar om hotet mot ekonomin från finansbubblan. Viktigast var talet som John M. Reich, ordförande för den amerikanska statliga Office of Thrift Supervision, höll inför bankföreningen i New York den 6 april. Reich varnade för att fastighetsbubblan håller på att skapa en ohållbar situation i stora delar av USA. Det är de "godkända" experterna som känner sig manade att ta bladet från munnen.

Vi har nu passerat fasen då det behöver förklaras att vi lever i en bubbla. De flesta inser numera på ett eller annat sätt att det är så det ligger till, men vägrar ändå tro på det. "Än så länge lever vi gott på bubblan, jag tror inte på dig", säger många. "Om jag tror på dig, då är min villa värd en tredjedel av vad den är i dag", säger Jekyll. "Finanssystemet går åt helvete, men det spelar ingen roll om jag tror på det eller inte, för lilla jag kan i alla fall inte göra nåt åt det", säger Hyde. Så råder schizofreni på många håll i USA och Europa.

Likadant tänker våra politiker och näringslivschefer. Metallpriserna stiger till rekordnivåer, men på tv ser vi en glad Boliden-alesman som berättar hur bra det går för svensk export. Det spelar ingen roll att det inte görs några investeringar i infrastruktur, energiproduktion, utbildning, sjukvård, polis eller andra avgörande samhällsfunktioner, varken här eller i resten av världen – det viktiga är att leva på bubblan så länge det går. Så tänker en fästing som sitter på en hund.

Saken i dag är: Tänk inte på hur du skall rädda dina tillgångar. Tänk på om vi skall ha en mänsklig civilisation och framtid, och hur vi då skall bygga den. Vägen ut ur krisen liknar ett försök att ta sig ur en brinnande teatersalong. Panik och egoistiska försök att rädda sitt eget skinn leder till allas undergång. Det finns en utväg, men uttåget måste organiseras lugnt och effektivt. Antingen klarar sig alla ut, eller nästan ingen.

LaRoucherörelsen och LaRouches ungdomsrörelse, som växer stort i USA, Latinamerika och Europa, går med ficklamporna i händerna för att visa vägen. Du kommer att träffa på dem i Botkyrka, Stockholm, Berlin, Köpenhamn, Paris, Milano, och i många av USA:s och Latinamerikas storstäder. Vår politiska kampanj här i Sverige går för fullt. Se www.nysol.se.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

**Direktsänd internetkonferens från Washington med Lyndon LaRouche
torsdag 27 april kl. 19 svensk tid på www.larouchepac.com**

LaRouche: "Greenspan-bubblans" kollaps

Med hänvisning till samtal som hans medarbetare haft med ledande finansanalytiker i Europa konstaterade Lyndon LaRouche den 14 mars att "anhopningen av internationella finansstormar i anslutning till 'Islandkrisen' i världens s.k. carrytrade måste förstås som en kollaps av Greenspan-bubblan, och alltså är en konsekvens av politiken som infördes 1987 av den nu avgångne Federal Reserve-chefen Alan Greenspan."

Det måste ses som ett tecken i tiden att ledande personer på finansmarknaderna börjar komma fram till samma uppfattning om Greenspans roll som LaRouche länge har stått för.

I sitt uttalande den 14 mars förklarade LaRouche att han under våren 1987 varnade för att det fanns stor risk för en börskrasch i USA i början av oktober 1987, en börskrasch som mycket riktigt inträffade, precis som han hade varnat för. Krisen 1987 inträffade när Alan Greenspan hade utsetts att efterträda Paul Volcker som amerikansk centralbankschef, men ännu inte hade tillträtt. LaRouche:

– Greenspan ingrep då, och sa i princip: "Stopp och belägg. Jag har en lösning. Gör ingenting förrän jag kommer in." Greenspans utväg var att översvämma finansmarknaderna med Monopol-pengar, ett slags låtsaspengar som kallas finansderivat. Det är Greenspans finansderivatbubbla som jag har beskrivit med min "trippelkurva"; det är den bubblan som nu närmar sig bristningsgränsen. Greenspans politik var alltså att byta ut en upprepning av 1929 års börskrasch i oktober 1987, mot det nu överhängande hotet om en hyperinflationistisk urblåsning av hela det internationella finans- och valuta-systemet.

– Förr eller senare måste den tidpunkt komma då den ständigt stegrade utgivningen av fiktiva finanspapper och det allt snabbare fysisk-ekonomiska sammanbrottet når den punkt där den inflationistiska ballongen är så uttänjd, att ballongen måste spricka vid första bästa nålstick.

LaRouche sa att Greenspan kommer att gå till historien som alla tiders största finanssvindlare. Men han framhöll att ännu viktigare är vad allt detta säger om regeringarna i USA och andra länder under hela perioden från 1987 fram till idag.

LaRouche hade rätt om husbubblan

Amerikanska tillsynsmyndigheter börjar visa oro för att bankerna lånar ut pengar till husköp på alldeles för lösa boliner.

John Reich, chef för Office of Thrift Supervision, som talade inför bankföreningen i New York den 6 april, varnade för att den husbubbla som skapats genom att Alan Greenspan hela tiden har pumpat in mer likviditet på finansmarknaderna, nu i princip är sprickfärdig. Han sa att tillsyningsmännen särskilt håller ögonen på lån som marknadsförs till folk som egentligen inte har råd att låna, lån som antingen är "amorteringsfria" eller har rörlig amorteringstakt, s.k. "serieamortering". Dessa husköpare riskerar att drabbas av en "betalningschock" när månadsbetalningen ökar till det dubbla, med exekutiva auktioner och finansiella förluster för bankerna som följd.

Reich sa att direktiv kommer att utfärdas till bolåneinstituten om att begränsa denna typ av högriskabel utlåning.

Washington Post uppger att av alla dem som köpte hus i Washingtonområdet under 2005 var det 65 procent som tog amorteringsfria lån eller lån med serieamortering, och ofta även med rörlig ränta, mot bara 2 procent år 2000. En bolånemäklare medger: "Utan dessa produkter skulle husen inte bli köpta."

Det är detta som Lyndon LaRouche har kallat "ground zero" för husmarknaden.

Råvaruspekulationen rakar i höjden

Råvarupriserna skjuter i höjden och pekar mot en hyperinflationistisk urblåsning. Lyndon LaRouches beskrivning i september 2005 av den pågående hyperinflationen som en riemannsk chockvåg (i artikeln "Hyperinflationary Patterns") spelas nu upp för fullt på råvaruområdet.

"En mur av placeringspengar rör sig in på råvarumarknaderna", uppgav en analytiker på UBS för *Financial Times* den 12 april. "Vi bedömer att runt 100 miljarder dollar var placerade via Goldman Sachs index, Dow Jones/AIG:s index och fonder som är knutna till dessa index i slutet av 2005." De nämnda fonderna är s.k. "passiva indexfonder", som speglar råvaruprisernas utveckling. Ytterligare hundratals miljarder dollar är "aktivt" placerade i direkta köp av råvaror, och kan medverka till att kraftigt driva upp priserna om de tar långa positioner. Totalt kan placeringarna i råvaror uppgå till 250 miljarder dollar eller mer; de kan dessutom vara mångfaldigade flera gånger om genom hävstångseffekter.

Från den 31 mars 2003 till 30 december 2005 steg priset på ett ton aluminium med en årstakt på 13 procent; hittills i år är årstakten 72 procent. För ett ton zink steg priset från 31 mars 2005 till 30 december 2005 med den ansenliga – inflationistiska – takten 55 procent på årsbasis; hittills i år är den årliga ökningstakten 220 procent.

Island – en enda stor hedgefond

Island kan bli den berömda tuvan som välter hela det stora finansasset. Island har på några få år utvecklat en spekulationsbaserad "kasinoekonomi" som hotar att flyga i luften som en gejsler. Med räntor på 10 procent och mer har Island blivit något av ett centrum för s.k. "carry trade": spekulanter lånar pengar mot låg ränta i t.ex. Japan eller Europa, och placerar dem i högavkastande länder som t.ex. Island. I februari skrev kreditvärderingsinstitutet Fitch ner den isländska ekonomins framtidsutsikter från "stabila" till "negativa", och den isländska kronan störtade.

Den 13 mars rekommenderade Michael Sandfort, analytiker på danska Nykredit Markets, i en intervju i *Jyllands-Posten* de internationella placerarna att hålla sig borta från allt som kommer från Island. Samtidigt varnade han för att en kris i de tre isländska storbankerna, som varit djupt insyltade i "carry trade"-hanteringen, kan bli så allvarlig att den isländska staten inte ensam mäktar med den.

Den 21 mars offentliggjorde analysavdelningen på Danske Bank en ännu kraftigare varning. Under rubriken "Island: Gejserkris" påpekade man att med en utlandsskuld som snabbt närmar sig 300 procent av BNP och korta skuldförpliktelser på 55 procent av BNP, eller 133 procent av landets årliga exportintäkter, befinner sig Island i dag i en skuldcrisis som "nästan saknar motstycke någonstans i världen". På så gott som samtliga punkter framstår Island i en sämre dager än Thailand före krisen 1997 och bara måttligt sundare än Turkiet före dess kris 2001, konstaterade Danske Bank.

– Folk har beskrivit Island som den största hedgefonden av alla, sa Fitch-direktören Richard Fox i en intervju samma dag.

Finanskrisens "krigsspel"

Financial Times hade den 10 april en artikel med rubriken "Europa simulerar finansiell härdsmläta". *FT* berättade om ett "krigsspel" den 7 april på europeiska centralbanken ECB:s huvudkontor i Frankfurt "som simulerade en kontinentvid finanskris". Simuleringen utgick från att "en storbank med verksamhet i flera stora länder" hade gått omkull, och bland deltagarna fanns folk från ECB och EU-ländernas centralbanker, finansdepartement och tillsynsmyndigheter. "Det är som

att kontrollera om ett kärnkraftverk klarar av att ett plan kraschar in i det", sa en deltagare till *FT*.

I samma veva behandlade EU:s finansministrar en "konfidentiell rapport" om hot mot systemet på sitt möte i Wien den 8 april. Såväl hedgefonder som privata aktiefonder pekas i rapporten ut som upphov till finansiella risker som EU inte har någon beredskap för. Tillsynsmyndigheterna ombeds därför att skärpa sina beredskapsplaner och att oftare genomföra krisövningar.

I rapporten, som läcktes till *Bloomberg*, heter det: "Hedgefonder kan medverka till marknadseffektivitet och riskspridning, men de kan också vara en källa till systemiska risker." Riskkapitalbolagen väcker också oro på grund av sin "dåliga likviditet och brist på insyn". Tillsynsmyndigheterna bör genomföra "stresstester" för att se till att om en transaktion faller igenom eller en fond går omkull så ska det inte få effekter som sprider sig som en kaskad genom marknaderna. Rapporten hade sammanställts av EU:s ekonomi- och finanskommitté, som består av höga tjänstemän från EU-ländernas finansdepartement och centralbanker.

Nuders bubbelbudget

När riksdagen debatterar regeringens ekonomiska politik låter det ungefär som när ett gäng blinda rapporterar om hur en elefant ser ut. En del säger att den är kraftig, rund och stabil, andra att den är liten och tunn och har spretiga hårprydnader, eller att den är lång och slapp, eller att den är hård och farlig för människor. Alla har rätt på sitt sätt – men ingen pratar om den jättelika bubblan, stor som en elefant som står mitt i Stockholm.

Alla förbryllande utsagor av typen "det går bra för Sverige men dåligt för svenskarna" kan förklaras, om man utgår från elefanten och inte från delarna.

Statens kapitalsskatteinkomster ökar, när finansbubblan ger höjda fastighets- och aktievärden. Det blir överskott i budgeten, när råvaruprisbubblan driver upp statens inkomster från Vattenfall och gruvorna. Statsskulden minskar, när överskottet används för att föda finansbubblan i form av återbetalningar på lånen. Det blir också överskott i handelsbalansen, när överskotten i statsbudgeten och industrin inte investeras i ny infrastruktur och nya fabriker, som skulle kräva en stor import av maskiner. Mindre produktion i landet och mer låglöneimport dumpar priserna, så att inflationen hålls nere och därmed räntorna. Det är förutsättningen för att den hysteriska fastighets- och konsumtionsbubblan ska hållas i gång. I stället för staten är det befolkningen som ökar sin skuldsättning genom nya lån, som går dels till att köpa Stockholms allt dyrare bostadsrätter och villor, dels till ökad konsumtion baserad på belåning av dessa bubblade fastighetsvärden. Så åstadkoms denna cancerliknande, som ger ökade momsinkomster och en glänsande överskottsbudget.

Oppositionspartierna pekade på den jättelika arbetslösheten, men kunde inte förmå sig till att kräva ett massivt ökat bostadsbyggande. Då skulle nämligen bostadsbubblan kollapsa och deras väljare förlora sina nyvunna bubbelförmögenheter. De kan inte heller förmå sig till att dra i gång statliga eller industriella projekt och sätta landet i produktivt arbete, för då skulle den heliga kapitalexporten till de stora finansbubblorna i London och New York äventyras. De vill inte heller kritisera de höga bostads-, el- eller råvarupriserna, för då skulle alla deras egna planerade finansklipp försvinna. Värdet på statsföretagen, som de vill sälja för att rädda sin egen planerade budget, byggs på bubblorna.

Finansminister Pär Nuder försökte blåsa upp sitt tal genom att citera Gottfried Wilhelm Leibniz' begrepp "den bästa av alla världar". Tyvärr har han missförstått Leibniz' polemiska formulering av minsta verkans lag, som beskriver naturens

och den fysiska ekonomins strävan att alltid söka sig den mest effektiva vägen. Nu blev det bara ett skryt om den del av elefanten som Londons *Financial Times* hyllar, samtidigt som både han och oppositionen lät elefanten förbli osynlig mot den jättelika grå riksdagstapeten.

Clinton-folk lanserar Hamilton-projekt

En grupp högt uppsatta ekonomer i Clinton-administrationen har lanserat ett projekt för att staka ut en ny ekonomisk kurs, med USA:s förste finansminister, Alexander Hamilton, som ledstjärna. Man vill, precis som Hamilton, sätta fokus på statens roll i finansieringen av infrastruktur, utbildning och forskning och utveckling. I det s.k. Hamiltonprojektet ingår Clintons finansminister Robert Rubin tillsammans med Roger Altman, Laura D'Andrea Tyson och Alan Blinder, alla från Clinton-administrationen, samt Peter Orszag från Brookings Institution.

I samband med lanseringen den 5 april förklarade Robert Rubin att man vill staka ut en ekonomisk kurs som är "diаметralt motsatt den nu förda politiken". Bush-administrationen "är på fel spår på nästan alla fronter", inget annat utvecklat land i världen har en sådan kombination av ekonomiska obalanser som USA, sa Rubin och pekade bl.a. på den höga skuldsättningen och underskottet i bytesbalansen.

Gruppens 24-sidiga programförklaring inleds med en direkt hänvisning till Alexander Hamilton: "Projektet är uppkallat efter Alexander Hamilton, nationens första finansminister, som grundade den moderna amerikanska ekonomin. Hamilton, en immigrant född till fattigdom och självlärd under sina tidigare år, symboliserar de traditionella amerikanska värdena framtidsmöjligheter och rörlighet uppåt som motiverar projektets arbete. Han befordrade nationens kapitalmarknader, uppmuntrade varuutbytet och stod för en sund finanspolitik. Projektets vägledande principer är i linje med Hamiltons fasta övertygelse att breda möjligheter till avancemang skulle driva på den amerikanska ekonomiska tillväxten, genom att motivera folk att ta den fulla vidden av sina förmågor i anspråk. Och han förstod inte bara marknadens ansevärd förmåga att leverera ekonomisk tillväxt, utan också behovet av 'klokt bistånd och understöd från regeringens sida' för att förbättra och styra marknadskrafterna. Hamilton var det amerikanska välståndets första arkitekt, och han är en passande symbol för det som vi strävar att göra i vår tid."

En ny generation ledare: LaRouches ungdomsrörelse

En ny politisk kraft har tagit på sig uppgiften att vrida om den politiska kursen i USA, Sydamerika och Europa. Medlemmar i LaRouches ungdomsrörelse – LYM – som studerar den fysiska ekonomins historiska, kulturella och vetenskapliga idéer, kandiderar i politiska val i olika delar av USA och Europa. Några av dem har redan kommit långt. Quincy O'Neal och Cody Jones har valts in i styrelsen för det demokratiska partiet i Los Angeles, det största partidistriktet i USA, och i februari i år fick de igenom ett beslut i styrelsen om att grunda en Franklin D. Roosevelt-klubb inom partiet. Det var en tydlig signal om att det demokratiska partiet på basplanet rör sig i riktning mot Lyndon LaRouche.

Lakesha Rogers, LYM-medlem i Houston, kandiderar till posten som ordförande för det demokratiska partiet i Texas. Hon säger att huvudpoängen med hennes valkampanj är att rekrytera ungdomar till partiet. Hennes kampanjslogan är "Out of the Bushes, and into the Future".

I Tyskland toppar Daniel Buchmann, 25, BüSos lista i delstatsvalet i Berlin i september. På listan finns ytterligare åtta

LYM-medlemmar. Buchmann vill riva upp Maastrichtfördragets ekonomiska självmordspakt, och använda statliga krediter för att åter göra Berlin till Tysklands industriella centrum och en knutpunkt i det ekonomiska och kulturella utbytet mellan Europa och Asien. Se LYM:s hemsida www.wlym.com

Ryssland sätter energiutveckling på G8:s agenda

Ryssland vill att kärnkraften ska spela en ökad roll i världens energiförsörjning och har lagt ett förslag om inrättandet av internationella centra som ska kunna erbjuda alla länder som vill ha kärnkraft tillgång till hela bränslecykeln inklusive anrikning.

Förslaget diskuterades på ett möte i Moskva den 16 mars med G8-gruppens energiministrar, till vilket även Indiens, Kinas, Brasiliens, Mexicos och Sydafrikas energiministrar var inbjudna, samt företrädare för Världsbanken och Opec. "Kärnkraftsindustrins framtida roll i världens energibalans" var temat för mötet, enligt den ryske energiministern Viktor Kristenko.

Rysslands president Putin träffade energiministerna och framhöll att staten har ett särskilt ansvar på energiområdet, både att "reagera på oförutsedda händelser på energimarknaden" och att "aktivt medverka till att skapa de tekniska förutsättningarna för framtida energikällor som t.ex. fusionskraften", sa Putin. De internationella anrikningscentra som Ryssland föreslår är viktiga, sa Putin, därför att de kan "erbjuda lika och icke-diskriminerande tillgång till kärntekniken". Han sa att det är en stor utmaning för G8-länderna att "sörja för att utvecklingsländerna har pålitlig och överkomlig tillgång till energitjänster". Putin betonade också vikten av "långsiktiga avtal mellan producenter och konsumenter".

Ryssland intensifierar just nu sitt energisamarbete med både Kina och Indien, särskilt vad gäller den civila användningen av kärnkraften.

Irands diplomati och generalsrevolt

Krav på att försvarsminister Donald Rumsfeld måste avgå framförs nu offentligt av en lång rad amerikanska exgeneraler. Man menar att Rumsfeld, mot militärens varningar, drog in USA i ett fiaskoartat krig mot Irak som nu håller på att urarta till ett fullskaligt inbördeskrig.

Exgeneralernas skarpa och exempellösa kritik gäller hanteringen av Irakfrågan, men Pentagon närliggande källor har bekräftat att utspelen mer handlar om en oro för Bush-administrations planer på att slå till militärt mot Iran, kanske redan i månadsckiftet april-maj.

Det cirkulerar uppgifter om att en grupp generaler och amiraler i aktiv tjänst har hotat med att avgå, om Vita huset ger order om anfall mot Iran. De uppges vara särskilt upprörda över att Vita huset, demonstrativt, har vägrat att förneka att man är beredd att sätta in taktiska kärnvapen mot mål i Iran.

Allt detta är uttryck för en djup oro för att Bush-administrationen har kapat alla förtöjningar till verkligheten, och kommer att sätta hela Gulfbregionen och världen i brand med ett angrepp mot Iran. Farhågorna bekräftades när utrikesminister Condoleezza Rice återopade FN-stadgans sjunde artikel som reaktion på att Iran inte vill ge upp sin tillverkning av kärnbränsle. Den artikeln medger sanktioner som kan trappas upp till ett militärt ingripande.

Med en administration som är galen och en kongress som är känslomässigt blockerad tvingas personer och institutioner utanför administrationen ingripa för att försöka styra in politiken i förnuftigare banor. De flesta försöken att kyla ned Iranfrågan kretsar kring förslaget att USA ska öppna direkta diplomatiska förhandlingar med Iran. Bakom det förslaget står ordföranden i senatens utrikesutskott republikanen Richard Lugar tillsammans med bl.a. Colin Powells statssekreterare Richard Armitage och den f.d. FN-ambassadören Richard Holbrooke. I själva Iran har ledaren för det mäktiga väktarrådet, expresidenten Rafsanjani, efterlyst direkta förhandlingar mellan USA och Iran. Även påven har uttalat sig för en förhandlingslösning, och Saudiarabiens prins Bandar bin Sultan, personlig vän med Bush-familjen, har rest till både Ryssland och Kina för att uppmana dessa båda länder att stoppa försök från USA:s sida att få igenom resolutioner i FN:s säkerhetsråd som kan leda till bruk av militärt våld i Iranfrågan.

Ett konkret förslag till lösning på konflikten lades fram på en konferens i Berlin den 27-28 mars, arrangerad av fredsforskningsinstitutet PRIF i Frankfurt. Förslaget kom från International Crisis Group (ICG) och stöddes på konferensen av bl.a. Zbigniew Brzezinski, president Jimmy Carters säkerhetsrådgivare.

ICG:s förslag presenterades av prof. Tim Guldimann, f.d. schweizisk ambassadör i Iran. Förslaget innebar att Iran, om man inte helt och hållet vill avstå från kärnbränsletillverkning, skulle inställa anrikningen av uran under en period av 2-3 år, tills IAEA kunnat reda ut alla oklarheter. Iran skulle också avstå från plutoniumtillverkning och ratificera icke-spridningsavtalets tilläggsprotokoll, som tillåter IAEA att inspektera alla anläggningar man finner intressanta. När inga oklarheter återstod skulle Iran ges tillstånd att tillverka låganrikat uran med ett visst antal centrifuger. Det låganrikade uranet skulle levereras till kärnkraftverket i Bushehr i form av bränslestavar och fortsatta inspektioner skulle sörja för att det inte kommer på avvägar.

Leibniz' korrespondens blir världsarv?

Den tyska kommittén för Unescos "världsminne" har föreslagit att Gottfried Wilhelm Leibniz' samlade vetenskapliga och filosofiska korrespondens ska föras upp på FN:s världsarvslista.

Kommittén menar att Leibniz' sammanlagt ca 15 000 brev dokumenterar den makalösa utveckling av de internationella kontakterna som skedde under 1600-talet och början av 1700-talet. De utgör ett "enastående bevis" för den "de lärdas republik" som vid 1600-talets slut verkade för att sammanföra "civilisationernas intellektuella arv till en högre kulturell enhet". Det var, framhåller man, en strävan att få till stånd ett internationellt samarbete "grundat på kunskap och förnuft".

Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716) är verkligen en av Europas mest inflytelserika personer, som efter det trettioåriga krigets förödelse lade grunden till en vetenskaplig och teknologisk renässans i Europa. Han korresponderade med ca 1 100 personer runt om i världen, bl.a. med Christoffer Polhem, som brukar kallas den svenska industrins fader. Leibniz-arkivet omfattar också en fascinerande korrespondens som Leibniz förde med en grupp jesuiter som vid den tiden var rådgivare till den kinesiske kejsaren angående såväl infrastrukturprojekt som skötseln av dennes astronomiska observatorium.
